

Сабина, излезли изново хайдушки чети и опустошавали цѣлата околнина, наисби войници ходятъ отъ мѣсеци време насамъ да ги гонятъ, но до сега не имъ сторили нищо, за това той сарѣшилъ изведнажъ, зель особия кола и пѣтувалъ день и ношь презъ Алпи-тъ само да стигне единъ часъ по-скоро тука. Той тука си отишълъ пакъ въ своя-та къща и Магдалена, коя-то отъ радость подлудѣла, като го видѣла, и нему му отивало тука много по-добрѣ, той са тука благодарн. — Що щѣше тука да начне? попитахъ го азъ, обзетъ отъ страхъ и о-чудвание. — „Хм“ продума той, „безъ работа нѣма да остана. Азъ ще са прилепя до жандарми-тъ день и ношь, ще обикалямъ планини-тъ и по този начинъ азъ ще мога да случя противника си. Ако мисля добрѣ, азъ ви дотегнахъ извжнмѣра-та вече съ мой-тъ прекалености; зато доста схмъ ви приказвалъ за мой-тъ работи. С' богомъ, Анджело; подойди нѣкой пѣтъ и при мене долѣ.“

„Съ тѣзи думи той на остави и си отиде; той бѣше много неспокоенъ, като никога. Както си азъ мисляхъ цѣлата работа, можншь да си представимъ вече. Да зема и азъ участие въ тази работа не ми идеше никакъ, защото-то тѣй и тѣй бѣхъ азъ вече на чело записанъ, че схмъ ималъ най-голъмо-то приятелство съ капитанина. Азъ му отидохъ послѣ нѣколко дни на гостве и намерихъ всичко въ рѣдъ, както е било преди нѣколко време, като той никакъ да не са е отдѣлялъ отъ къща-та си. Магдалена, коя-то пакъ са тѣтреше на около, късаше грозде-то отъ лозина-та, куче-то, кое-то сега вече бѣше позастарѣло и слѣпо съ едно-то си око, въ къщи горѣ са виждаха още дупки-тъ по стѣни-тъ, само образъ-тъ на Ерминия бѣше вече мастерски поправенъ. Капитанина са разхождаше насамъ пататъкъ, пушеше си цигара-та и четеше, като влѣзохъ при него, той махна книга-та отъ рѣцѣ-тъ си, четеше пакъ онѣзи стихове на своя си английски поетъ, и ми стисна ръка-та сжрдечно. Той преминалъ цѣла-та ношь между дървие и каманацн и са озхрталъ за лова си, а при-зорѣ си полѣгналъ малко нѣщо. Тази ношь той пакъ ще излѣзе да иде у гора-та съ три още момчета, облечени въ негова униформа, та ако да щѣхъ можяхъ и азъ да го придру-жа, презъ хладна-та ношь.“

„Азъ ну благодарихъ за тойзи пѣтъ и са извинихъ, че имамъ много работа, па и не са задържяхъ при него много време, защото-то негово-то отнасяние ми зададе голѣмъ страхъ, азъ са ядосахъ много връхъ него и си отидохъ. Изъ пѣти